

“Οι εργάτες είναι ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι;”

Στιχομυθία του Τυπικού κατά το κλείσιμο των Εργασιών μεταξύ Σεβ.:.Διδ.: και Α' Επ.:.

Ήδη κατά το άνοιγμα των εργασιών ακούμε το Β' Επ.: να απαντά στο Σεβ.:.Διδ.: ότι η θέση του βρίσκεται στη Μεσημβρία διότι σπουδάζει το μεσουράνημα του Ηλίου ώστε να καλεί τους Αδδ.: εις εργασία ή αναψυχήν, ούτω δύνανται και να εργάζονται επωφελώς και να χαίρονται.

Στον Τεκτονισμό η εργασία και η αναψυχή είναι σχεδόν ταυτόσημες έννοιες και οδηγούν στο αίσθημα της ολοκλήρωσης και της χαράς. Οι Τέκτονες εργαζόμαστε ομαδικά για την επίτευξη ενός κοινού σκοπού.

Στη συνέχεια ο Σεβ.:.Διδ.: ρωτάει τον Α' Επ.: σχετικά με τη δική του θέση και λαμβάνει απάντηση ότι βρίσκεται στη Δύση ώστε να βεβαιωθεί ότι στο τέλος της ημέρας ο κάθε Τεκτ.: έλαβε την μισθοδοσία που του ανήκει. Κατά αυτό τον τρόπο ο Α' επόπτης βοηθά το Σεβ.:.Διδ.: στο κλείσιμο των Εργασιών της Στ.: . Και εδώ η επιλογή του ρήματος “ανήκει” δεν είναι τυχαία. Θα μπορούσε για παράδειγμα το τυπικό μας να λέει “τη μισθοδοσία που του αναλογεί”.

Το ρήμα “ανήκει” κάνει ξεκάθαρο και σαφές ότι ο Τέκτονας δεν παρακαλάει για κάτι ούτε περιμένει να του μοιράσουν κάτι ξένο. Παίρνει το μερίδιο που είναι δικό του και που δεν μπορεί να του το στερήσει κανείς.

Έτσι μέσα από αυτή τη στιχομυθία ανοίγουν οι Εργασίες και ταυτόχρονα προαναγγέλλεται το κλείσιμο τους καθώς και η προϋπόθεση για να συμβεί αυτό.

Οι Τεκτονικές Εργασίες έχουν σαν σκοπό τη διενέργεια μυσήσεων για τη μεταλαμπάδευση του Τεκτονικού Φωτός σε περισσότερους ανθρώπους. Αυτός ο βιωματικός μετασχηματισμός σταδιακά έχει οδηγήσει και συνεχίζει να οδηγεί στη μεταμόρφωση των κοινωνιών, σε μια φιλελεύθερη μορφή, με σεβασμό στη διαφορετικότητα, ανοχή και αγάπη προς τον πλησίον και μακριά από δόγματα και μισαλλοδοξία.

Ο πυρήνας όλων αυτών των αλλαγών είναι το άτομο. Αλλάζοντας το άτομο αλλάζουν οι κοινωνίες και μεταμορφώνοντας τον εαυτό μας μεταμορφώνουμε όλο τον κόσμο.

Έτσι λοιπόν όποιος συμμετέχει σε αυτό το Έργο δεν μπορεί παρά να έχει πολλούς λόγους να αισθάνεται χαρά. Λαμβάνει την προσωπική του αμοιβή, βελτιώνει τον εαυτό του και βελτιώνει και τον κόσμο γύρω του.

Κατά τις συναντήσεις των Τεκτόνων, όταν δεν υπάρχει μύηση είθισται να διαβάζονται πίνακες χάραξης ή πονήματα Αδδ.: με σκοπό το μοίρασμα της γνώσης ή και την ανταλλαγή απόψεων σε θέματα Τεκτονικού ενδιαφέροντος και όχι μόνο.

Στη διάρκεια των Εργασιών όλοι μέσα στο Ναό έχουν το ρόλο τους και συμμετέχουν σε αυτές ο καθένας με το δικό του τρόπο. Δεν παίζει ρόλο αν κάποιος είναι αξιωματικός ή απλά επισκέπτης. Οι εργασίες για να διεξαχθούν βέλτιστα χρειάζονται τη συνεισφορά της θετικής σκέψης και της ενέργειας όλου του πληρώματος της Στοάς, ορατών και αοράτων.

Γιατί όμως να χαρακτηρίζουμε την Τεκτονική συνεδρία “Εργασίες” και τους συμμετέχοντες “Εργάτες”;

Μία ερμηνεία είναι πως οι παραδόσεις μας ξεκινούν από τους πρακτικούς τέκτονες, τους οικοδόμους του μεσαίωνα. Οι οικοδόμοι μαζεύονταν στο χώρο του έργου για να ασκήσουν το επάγγελμα τους ή στα παραπήγματα γύρω από αυτό προκειμένου να σχεδιάσουν και να οργανώσουν την πορεία των εργασιών τους. Σε αντίθεση με πολλές άλλες επαγγελματικές κατηγορίες της ίδιας εποχής, οι τέκτονες έχαιραν πλήθους ελευθεριών με σημαντικότερη ίσως αυτή της μετακίνησης, έτσι ώστε να συνεισφέρουν με την τέχνη τους στην ανοικοδόμηση των εκπληκτικών μεσαιωνικών κτισμάτων που θαυμάζουμε σήμερα.

Έτσι και οι σημερινοί Θεωρητικοί Τέκτονες συμμετέχουν ελευθέρως και αυτοβούλως στην ανοικοδόμηση του Ναού της Αρετής. Δεν είναι σκλάβοι. Προσήλθαν ελευθέρα βουλήσει. Εργάζονται επιμελώς και αναμένουν την μισθοδοσία τους.

Η Εργασία στον Τεκτονικό Ναό απαιτεί αντίστοιχη αφοσίωση όπως θα απαιτούσε η μελέτη μιας επιστήμης ή μιας τέχνης.

Προσωπικά κατά τη διάρκεια των εργασιών και ανάλογα με τη θέση που έχω λάβει, από τότε που ήμουν Μαθητής μέχρι και σήμερα, βιώνω διάφορες μορφές πνευματικής εγρήγορσης ή ακόμα και κόπωσης. Μια κόπωση όμως ευχάριστη, που δεν με φορτώνει με άγχος. Νιώθω το ίδιο συναίσθημα που έχω όταν εκτελώ μια σοβαρή πνευματική εργασία την οποία ταυτόχρονα απολαμβάνω.

Οι Τέκτονες εργαζόμαστε με υλικά που βρίσκουμε γύρω μας. Ο κάθε ένας με την τέχνη του. Άλλος επεξεργάζεται τα μέταλλα, άλλος το ξύλο, άλλος την πέτρα. Πάνω και πίσω από όλους βρίσκεται ο Αρχιτέκτονας που κρατώντας τα σχέδια οργανώνει τη δημιουργία.

Είμαστε όμως και εμείς οι ίδιοι υλικά προς επεξεργασία. Έχουμε να σμιλεύσουμε τα πάθη μας και να καταστήσουμε τον ακατέργαστο λίθο μας κυβικό.

Ακουμπάμε ο ένας πάνω στον άλλο, όπως οι πέτρες οι τόσο καλά σμιλευμένες που θα μπορούσαν να χτιστούν χωρίς ενδιάμεσο κονίαμα, όπως έχτιζαν οι οικοδόμοι - γλύπτες της αρχαιότητας. Αυτή η εφαρμογή απαιτεί τέχνη και ιδρώτα αλλά μόλις επιτευχθεί συντελεί στο να κάνει το οικοδόμημα ακλόνητο.

Καμιά φορά μπαίνουμε στις εργασίες ξεχνώντας να αφήσουμε τα μέταλλά μας εκτός του Ναού. Εκεί τα πράγματα γίνονται δυσκολότερα και για εμάς και τους Αδδ.: μας.

Πόσο όμορφο είναι όμως όταν μετά τις εργασίες έχει καθαρίσει το μυαλό μας και η ψυχή μας από αυτό που μας βάραινε;

Το κλείσιμο των Εργασιών ξεκινά με την ερώτηση του Σεβ.: Διδ.: προς τον πρώτο επόπτη: Αδ.: Α.: Επ.: “οι εργάται είναι ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι;”.

Οι εργασίες δεν μπορούν να κλείσουν αν δεν είμαστε όλοι ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι.

Μόνο τότε μπορούμε να προχωρήσουμε.

Γιατί όμως οι εργάτες να πρέπει να είναι ικανοποιημένοι; Και ποιος νοιάζεται αν είναι ευχαριστημένοι; Ο Σεβ.: Διδ.: ρωτάει για να κλείσει τις εργασίες. Οι εργασίες δεν μπορούν να κλείσουν αν δεν νιώθουν όλοι ότι πήραν τη μισθοδοσία που τους ανήκει. Βλέποντας ο κάθε ένας το δημιούργημα του θα πρέπει να αναγνωρίζει ότι έπραξε κατά τη διάρκεια των εργασιών το μέγιστο που θα μπορούσε να πράξει. Στο κλείσιμο της ημέρας δεν έχει μείνει κάτι σε εκκρεμότητα. Κάτι που θα μπορούσε να είναι επικίνδυνο για τη συνέχιση του οικοδομήματος στις επόμενες Εργασίες.

Αν ο γλύπτης δουλεύει ένα έργο και δεν το έχει “φέρει” εκεί που θέλει δεν μπορεί να κοιμηθεί. Δεν κλείνει τις εργασίες του αν δεν είναι ικανοποιημένος. Θα εξαντλήσει όλες του τις αντοχές για να φτάσει στο σημείο που το έργο του είναι αυτό που πρέπει.

Αν οι Εργάτες του Ναού δεν είναι ευχαριστημένοι, αν δεν λαμβάνουν τη μισθοδοσία τους, αν δεν αγαπούν αυτό που κάνουν, πως θα τελειώσει το Έργο;

Ο Ναός της Αρετής δεν μπορεί να χτιστεί από σκλάβους. Προϋποθέτει ελεύθερη βούληση.

Κοιτάξτε τι φτιάξατε. Πως σας φαίνεται; Είναι αυτό που θέλατε; Σχεδιάστε την επόμενη μέρα σας. Ο χρόνος που έχουμε για να εργαστούμε είναι συγκεκριμένος. Από τη μεσημβρία μέχρι το μεσονύκτιο. Ας μην τον σπαταλάμε.

Κάπως έτσι αντιλαμβάνομαι την ερώτηση του Σεβ.:.Διδ.: και μου θυμίζει το στίχο από τη Γένεση:

“Ο Θεός είδε τα δημιουργήματά του και ήταν όλα πάρα πολύ καλά. Ήρθε το βράδυ, ήρθε το πρωί· έκτη ημέρα.”

Εργάστηκε, δημιούργησε και μετά σταμάτησε και κοίταξε. Ήταν λοιπόν ικανοποιημένος.

Το να είναι κάποιος ικανοποιημένος είναι αποτέλεσμα ενός επιτεύγματος ή πράξης που ο ίδιος ή κάποιος άλλος ολοκλήρωσε και κατάφερε με αυτό τον τρόπο να καλύψει την ανάγκη ή την επιθυμία του.

Το να είναι ευχαριστημένος είναι κατάσταση στην οποία βρίσκεται κάποιος λόγω του περιβάλλοντος του ή της θέσης στην οποία βρίσκεται ή της εσωτερικής του ολοκλήρωσης.

Κάθε άνοιγμα και κάθε κλείσιμο Εργασιών συμβολίζει την ημέρα μας που ξεκινά, κλιμακώνεται και ολοκληρώνεται καταλήγοντας πριν κοιμηθούμε στην ερώτηση είμαστε ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι; Πράξαμε όσα θέλαμε και οδηγηθήκαμε πιο κοντά στην επιτέλεση του Μεγάλου Έργου;

Κάθε άνοιγμα και κάθε κλείσιμο εργασιών συμβολίζει τη ζωή που ξεκινά κλιμακώνεται και τελειώνει με την ίδια ερώτηση: είμαστε ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι από όσα πράξαμε; Είμαστε έτοιμοι να φύγουμε ή μήπως να το πάμε άλλη μια φορά;